

Tulumbalı Ev

Reyhan ÖZÇİFTÇİ

Yağan yağmurun şiddeti tahta panjurlara vuran damlaların sesinden anlaşılıyordu. Damlalar hiddetlenince takırdıyor sonra sakinleşip seslerini tıp tıpa dönüştürüyordu. Tulumbayı gören penceredeki panjurun tek kapağı hariç diğer kapakların kancaları duvardaki halkalara takılıydı. Özgür panjur, rüzgârın yönüne göre kâh kapanıyor kâh açılıyor, o gidip geldikçe de odanın rengi değişiyordu.

Dört tarafı meyve ağaçları ile çevrili tek katlı evin bahçe kapısına bakan köşesindeydi Ahmet Bey'in bulunduğu oda, ikisi bir duvarda ikisi diğerinde orta büyüklükte dört penceresi vardı, bu yüzden kapkara bulutlara rağmen oda oldukça aydınlıktı.

Ahmet Bey, pencerenin kenarındaki divana ayaklarını toplayıp da oturmuştu. Odadaki eşyaların yanında çok ilkeldi oturduğu tahta divan. Kabarık bir şilte vardı üzerinde, güllü basmadan bir de örtü. Etekleri pileliydi örtünün ve divanın tahta bacaklarını örtemeyecek kadar kısa.

Yağmur hafiflemiş, sanki durmuştu. Erik ağacının sararan yapraklarından süzülen damlalar tulumbanın sol tarafındaki güllerin üzerine teker teker düşüyordu. Her damlada sarsılıyordu kırmızı güller, sarsıldıkça da üşüyordu. Ahmet Bey sağ dirseğini ot yastığa dayamış süzülen damlalarını takip ediyordu, İnci de sallanan sandalyesinde hafif hafif sallanarak Ahmet Bey'i... Dört yıl öncesine göre derinleşmişti göz kenarlarındaki çizgiler, arkaya doğru taralı saçlarının şakakları dökülmüş favorileri grileşmişti. Yüzünde iki günlük sakal vardı, sakalı siyah, bıyığı bembeyazdı. Orta boylu, biraz da göbekliydi. Elliye yakındı yaşı ama daha fazla gösteriyordu.

Rüzgâr tersten esti. Tahta kapak tak diye vurdu cama. İnci'ye söyler gibi kendi kendine konuştu Ahmet Bey, "Halkadan kurtulmuş."

İnci yerinde doğruldu.

“Takıvereğim.”

Ahmet Bey ona bakmadan, “Gerek yok. İslanırsın şimdi.”

İnci sandalyesine yaslandı. Aynı anda bir şimşek çaktı, ardından kulakları sağır eden gümbürtü... Pencerenin içindeki sardunyaya damlalar sert sert vurmaya başladı. Teneke saksıdan cama çamur sıçradı.

“Kahve içeriz değil mi?” diye sordu İnci oturduğu yerden. Başını olur anlamında salladı Ahmet Bey, İnci odadan çıktı. Ahmet Bey, divanın yanındaki kitaplığa uzandı, rafa iştirilmiş kitabı almadan önce üzerindeki gözlüğü aldı. Gözlüğü taktı, kitabın kapağını okşadı fakat açmadı. Başını yine cama doğru çevirdi, burnunun ucundaki gözlüğün üzerinden içini kavuran bir sevgiyle baktı dışarıya. En çok da gözünün hizasındaki tulumbaya... Yarım dönüm bahçesi olan bu kerpiç evin en değerli varlığıydı tulumba. İnci'nin eniştesine ait olan bu köy evine, tutuklanmamak için saklandıklarında tulumbada bir damla su yoktu. Su yoksa hayat yoktu... Yıkık bahçe duvarı, kurumuş yapraklar, birbirine girmiş otlar, dikenler... Eve hayat gelsin diye önce tulumbaya el atmıştı. Ona yeni tokmak bir de sap almış, epeyce uğraşıktan sonra da suyu borudan yukarıya çıkarmayı başarmıştı. Tulumbanın sapındaki kırmızı boya hâlâ duruyordu. Bahçeyi sulayan su yolu, tulumbanın önündeki küçük ahırın deliğinden başlıyordu. Sıcak yaz aylarında domatesleri, biberleri sulamak için tulumbayı zıplaya zıplaya çekerdi İnci.

Gözünün önünden geçen hayallerin ara kesitinde, evden tulumbaya uzanan kayrakların arasından fıskırmış otlara takıldı bakışları, canı sıkıldı, “Bunları temizlemek lazım!”, diye söylendi, gitmek için yaptığı planları unutarak...

Oda kapısı gıcırtyla açıldı, İnci elinde tepsiyle girdi. Üzerinde siyah pantolon, ön yüzü renkli iplerle nakışlanmış el örgüsü kırmızı ceket, ayağında kalınca bir patik ve Ahmet Bey'in burnu kapalı terlikleri... İnce yapılydı İnci, iri yeşil gözleri, kapkara saçları vardı. Dalgalı kısa saçlarını bir taç yardımıyla geriye itmişti. Ahmet Bey'in yanına -aralarına sadece tepsi sığacak kadar mesafe bırakarak- oturdu. Ona yakın olunca kendini huzur denizinde yüzer gibi hissediyordu.

Ahmet Bey elindeki kitabı ot yastığın, gözlüğünü de kitabın üzerine koydu, tepsideki fincanı eline aldı. Bir eliyle fincanı diğer eliyle fincan tabağını tutuyordu. Kahvenin üzerindeki köpüğü kocaman bir yudum ile ağzına aldı, gözlerini İnci'nin gözlerine dikti.

“Eline sağlık.”

İnci zaten ona bakıyordu.

“Afiyet olsun Hocam!”

Hocam kelimesi onun için bir hitap şekli değildi. İçinde büyük bir sevgi sorsuz bir saygıyı barındırıyordu. Ahmet Bey bunu çok iyi biliyordu, içine şefkat doldu, yüzünü odanın loş aydınlığına çevirdi. Bir daha göremeyeceğini düşündüğü bu odayı beyninin içine hapsetmeye çalışırken.

“Güzel günler geçti burada.”

Ayrılığın hüznü çökmüştü üzerine. İnci ise her şeyden habersiz onu dinliyordu.

“Yine böyle bir yağmur vardı geldiğimiz gün, ıslanmıştık, kir pas içindeydi her yer, bu divanda uyumuştuk günlerce... Çok emeğin geçti. Hakkını helal et.” deyip sustu. Aynı anda ruhu, içinden asla çıkamayacağını sandığı derin bir kuyunun içine düştü.

“Kimsenin kimseye hakkı geçmedi. Birlikte yaptık her şeyi. Sen benim eşimsin.” dedi İnci, kırkına yaklaşmış olgun bir kadın edasıyla. Oysa henüz yirmi beşindeydi.

Ahmet Bey bir şeyler söylemek istedi. Söyledi de aslında, hem de çok şey, fakat hiç birini İnci duymadı. Çünkü düşündüklerini cümleye dönüştürme yeteneğini yitirmişti o an. Onun suskunlaşması İnci’yi kuşkuya düşürdü.

“Bu helalleşmek de nereden çıktı şimdi? İnsanlar ayrılırken helalleşirler.” dedi.

Ahmet Bey bir süre daha sustu, karşı karşıya olduğu zor bir durumdu.

“Bu köy hayatına sadece benim için katlandığımı biliyorum. Sürgünden kaçıp buralara saklanırken, benimle gelmene izin vermemeliydim. Zor günlerdi, soluğuna ihtiyacım vardı. Öğrencimdin, eşim olmak istemene ses çıkarmadım. Nasıl da sadece kendimi düşünmüşüm. Sana nasıl bir kötülük ettiğimi ancak şimdi fark ediyorum. Bana hakkını helal et!”

“Böyle konuştuğun zamanlarda seni hiç sevmediğimi biliyorsun.” derken kaşlarını çatıp da baktı.

Gülümsedi Ahmet Bey, “Böyle çok daha güzel olduğunu bildiğinden öyle bakıyorsun bana değil mi? Kerata! Ama beni kandıramayacaksın artık. Bu defa kesin kararlıyım. Artık gidiyoruz buradan.”

İnci Ahmet Bey’in ne demek istediğini anlamak istemiyordu. Soru soran bakışlarını dikti gözlerine.

“Küçük Hanım! Gidiyoruz artık buralardan.”

“Ben gitmek istemiyorum! Burayı seviyorum!” derken Ahmet Bey’in yüzündeki ifadeyi kontrol ediyor onu ikna edip edemediğini ölçmeye çalışıyordu. Sesinde meleyen yavru bir kuzunun acıklı hâli vardı. Ses tonundaki zavallılığın işe yaramadığını anlayınca küçük bir çocuk gibi mızıklamaya başladı.

“Hani ıspanak ekecektik, yerini bile çapaladık. Patlıcanların üzerinde dolu patlıcan var, turşu yapacaktık onları, sirke aldın ya daha dün...”

Bir köpek havlaması duyuldu dışarıdan.

“Bak Kocaman’da hoşlanmadı bu fikirden, duyuyor musun? Ona ne olacak? O ne sensiz ne de bensiz yaşayabilir.” diye devam etti.

“İspanağı Ayşe Kadın eker, patlıcanları da toplar. Kocaman’ı Ali Dayı’ya veririz. Ondan almadık mı zaten.”

Sustular... Ahmet Bey, ne bahçeye çevirdi bakışlarını, ne de odanın içinde dolandırdı. İnci’ye de bakamıyordu. Elindeki fincandaydı gözleri. Başını kaldırmadan kısıp ve heyecansız bir sesle devam etti.

“Yıllar çok çabuk geçiyor İncim! Pazar günü ayrılacağız buradan. Seni fakülteye kaydedeceğiz önce, af çıkmış, kaldığın yerden devam edeceksin. Dün Turan’a telefon ettim yurt işini ayarlayacak. Üç yıl çabuk geçer. Seni yasalara tam hakkıyla sahip çıkan bir avukat olarak görmek istiyorum.” dedi.

İnci söylediklerinin bir işe yaramayacağını bile bile son bir çarpınıyla, “Ben gitmek istemiyorum.” dedi yeniden.

“Bu bir rica değil hanımefendi! Emir... Ben senin Hocan değil miyim? Şimdi sözümün tek harfini bile dinleyeceksin.” dedi sesini elinden geldiğince sertleştirmeye çalışarak.

Karşısındaki adamın kararlılığını ses tonundaki iniş çıkışlardan anlamıştı genç kadın. İtaat etmekten başka çaresi yoktu. Bakışlarını telaş ve korkudan arındırdı. Verilen kararın doğruluğuna olan inancındandı boyun eğişi. Gidecek olmayı kabullenince duyguları kaygıya dönüşüverdi.

“Sen ne yapacaksın?”

“Mahkeme yılbaşında sonuçlanır. Göreve başlayıncaya kadar oyalanırım bir yerlerde.”

“Evine dönersin?”

“Bilmiyorum. O evde artık bana bir yer olduğunu da sanmıyorum. Bunca yıl ne arayan oldu ne soran.”

İnci aklına müthiş bir düşünce gelmiş gibi heyecanla atıldı.

“Sen de Ankara’ya gel. Yine birlikte kalalım.” Bunu söylerken Ahmet Bey’in göz bebeklerine bakıyordu. Fakat beklediği yanıtı bulamadı baktığı gözlerde...

“Hayır, sen yeni bir hayata başlayacaksın. Hem de bensiz. Sana yeterince zarar verdim.” diyerek doğruladı bakışlarını Ahmet Bey.

“Bu senin fikrin Hocam! Yine benim adıma karar veriyorsun!” diye hiddetlendi İnci. Önce hiddetlendi. Sonra yağmurdan ıslanmış serçenin kanatlarının arasına başını saklaması gibi, önlerini üst üste getirdiği ceketinin arasına sarkıttı başını.

Ahmet Bey, ayağa kalktı aralarındaki tepsiyi kitaplığın yanındaki masanın üzerine koydu. Sonra İnci’ye sokularak oturdu. Sağ koluyla sardığı kadını kendine doğru çekerken,

“Sokul bana küçüğüm. Üşüdün sen!” dedi.

Büyük bir sevinçle sokuldu İnci.

“Üzülme emi! Toparlayalım evimizi. Dolapta ne var ne yok dağıtalım komşulara. Panjurlarımızı sıkıca kapatıp, kapımızı kilitleyelim. Nasıl birlikte geldiysek öyle ayrılalım bu evden. Sen okulunu bir bitir, gün ola harman ola, kim bilir belki bir gün yine birlikte geliriz buralara...” İnci başını Ahmet Bey’in göğsüne gömmüştü. Büyük ihtimalle saçları okşanırken ağlıyordu...